

УДК 342.9

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІНФОРМАЦІЙНОЇ БЕЗПЕКИ НЕПОВНОЛІТНІХ ШЛЯХОМ АДМІНІСТРУВАННЯ МЕДІАОСВІТИ

Постановка проблеми. Прийдешнє покоління легко і природно оволодіває роботою з усілякого роду гаджетами, які стали невіддільною частиною молодіжної комунікації, нерідко й складником молодіжної субкультури. Проте цей процес доволі часто відбувається безконтрольно, внаслідок чого молода людина з неусталеною психікою замість приєднання до світової скарбниці знань наражається на небезпеку. Розв'язання проблеми може і має відбуватися не лише психолого-педагогічними засобами, а й через адміністрування медіаосвіти.

Аналіз публікацій. Медіаосвіта є принципово новим напрямом освітньої діяльності, який став своєрідною відповіддю на бурхливий розвиток інформаційно-комунікативних технологій та їх стрімке проникнення у повсякденне життя людей. Концептуальні засади, методологія, методика медіаосвіти здебільшого перебувають у площині педагогіки і психології. Науковому осмисленню проблем у зазначеній сфері сприяли праці таких вчених, як Т.Ф. Алексеєнко, О.О. Анищенко, В.С. Бакіров, Г.П. Васянович, О.В. Волошенюк, О.О. Дем'яненко, В.Ф. Іванов, Н.О. Ілляк, А.І. Лучанкіна, О.П. Мокрогуз, Л.А. Найдьонова, Л.Н. Овдієнко, Г.В. Онкович, А.В. Петрунько, М.М. Слюсаревський, О.В. Федоров, Н.І. Череповської та інші. Завдяки їх науковим розвідкам стало можливим формування Концепції провадження медіаосвіти в Україні, схваленої постановою Президії Національної академії педагогічних наук [1], становлення окремої підгалузі педагогічної науки – медіапедагогіки, а в її межах і медіадидактики, розробка перших навчальних посібників в цій галузі.

У зв'язку із широкою семантикою терміну «адміністрування» його наукові засади активно досліджуються за двома напрямками: 1) в контексті безперервної та безпечної діяльності комп'ютерних мереж; 2) в контексті адміністративного права. Серед публікацій останніх років у другому напрямі особливо широко представлені такі автори, як О.Ф. Адамчук, О.В. Золотоноша, Ю.Б. Іванов, М.О. Лиськов, Б.О. Логвиненко, С.В. Пархоменко-Цироцианц, Р.М. Плющ, Н.Ю. Подольчак, Т.О. Проценко, Ю.М. Роганов, О.П. Угровецький, І.П. Яковлев та інші, проте насамперед адміністрування у цих працях представлено у зв'язку з правовими засадами економіки підприємств, діяльності фіскальної служби, органів контролю та нагляду.

Не зважаючи на значний інтерес до різних аспектів впровадження в Україні медіаосвіти, питання забезпечення інформаційної безпеки неповнолітніх (ІБН) шляхом адміністрування даної галузі діяльності в контексті права не знайшло належного відо-

браження в наукових розвідках, а тому потребує поглибленого дослідження й відображення результатів у публікаціях.

Отже, **метою статті** є постановка наукової проблеми забезпечення інформаційної безпеки неповнолітніх шляхом адміністрування медіаосвіти на підставі аналізу наявної практики та її нормативно-правового регулювання.

Виклад основного матеріалу дослідження. Медіаосвіта, про яку в Україні почали говорити відносно недавно, відома західним країнам ще з 70-80-х років минулого століття. Найбільш суттєвими нормативними підставами методології її запровадження й поширення стали наступні: Грюнвальдська декларація з медіаосвіти, прийнята на Міжнародному симпозиумі під егідою ЮНЕСКО у 1982 р. [2], резолюція ЮНЕСКО щодо розвитку критичної медіаосвіти 1999 р. [3], комюніке «Європейський підхід до медіаграмотності у світі цифрових технологій», прийняте Європейською комісією у 2008 р. [4]. У ключових документах ООН, ЮНЕСКО, Європарламенту в цій галузі медіаосвіта на сучасному рівні є складником національної та міжнародної безпеки та розглядається у нерозривному зв'язку із інформаційною політикою в контексті прав людини [5, 6].

Інчхонська декларація «Освіта 2030», прийнята ЮНЕСКО спільно з ЮНІСЕФ на Всесвітньому освітньому форумі в Кореї у травні 2015 р., репрезентуючи новий погляд на освіту, акцентує увагу на суттєвому зростанні ролі інформаційних ресурсів, зокрема інтерактивних технологій навчання, а позаяк – на можливостях запровадження медіаосвіти за умови забезпечення інформаційної безпеки тих, хто навчається [7].

Аналіз міжнародних документів останніх тридцяти років дозволив побачити динаміку у значенні ключового терміну. Так, на перших етапах, коли про широке застосування інформаційних технологій ще не йшлося, під медіаосвітою розумілося навчання неповнолітніх осмисленим підходам до сприйняття інформації, яка міститься у друкованих виданнях та на телебаченні, обачливому ставленню до перегляду відеопродукції. Основною розвивальною метою визначалося формування критичного мислення особи як головного знаряддя забезпечення її інформаційної безпеки.

Кінець 90-х років ХХ ст. – початок ХХІ ст. ознаменувався розширенням семантики поняття медіаосвіти із включенням до нього інформаційної сфери як складника процесів цифровізації, запровадження й поширеного розповсюдження комп'ютерних технологій. У такий спосіб до завдань медіаосвіти увійшло навчання безпечного для психіки особисто-

сті (особливо на етапі її становлення) користування всіма масивами інформації, доступ до яких відкриває Інтернет.

Нормативна дефініція ключового поняття у вітчизняній науці представлена в «Концепції впровадження медіаосвіти в Україні», в якій медіаосвіта трактується як «частина освітнього процесу, спрямована на формування в суспільстві медіакультури, підготовку особистості до безпечної та ефективної взаємодії із сучасною системою мас-медіа, включаючи як традиційні (друковані видання, радіо, кіно, телебачення), так і новітні (комп'ютерно-опосередковане спілкування, інтернет, мобільна телефонія) медіа з урахуванням розвитку інформаційно-комунікаційних технологій» [1]. Конкретизація значення терміну є дуже важливою, оскільки до прийняття Концепції, за спостереженнями В.Ф. Іванова, домінувало розуміння, згідно з яким медіаосвіта у багатьох людей асоціювалася лише з вміннями користуватися комп'ютерною технікою та застосовувати під час занять відповідну апаратуру [8, с. 42]. Запропоноване Академією педагогічних наук визначення абсолютно чітко корелюється із поняттями медіаосвіти та інформаційної безпеки неповнолітніх, демонструючи, що для її забезпечення важливим є вироблення медіаімунітету. Під останнім розуміється здатність «протистояти агресивному медіасередовищу і деструктивним медіа-інформаційним впливам» [1].

Науковими підставами для встановлення тісних предметно-логічних зв'язків між медіаосвітою та забезпеченням ІБН є те, що серед багатьох функцій даного виду освіти виокремлюється й досліджується захисна. Широкий синонімічний ряд для номінації вказаної функції (ін'єкційна, протекційністьська, щеплення) є свідченням широкого діапазону авторських підходів до проблеми [8, с. 44].

Залишаючи поза увагою педагогічні аспекти проблеми, які не є предметом дослідження, зазначимо, що з позицій адміністративного права потребують з'ясування такі питання:

– Ким і яким чином здійснюється управління науковими дослідженнями в галузі медіаосвіти, зокрема щодо кореспондування даного виду освіти із інформаційною безпекою неповнолітніх?

– Хто виступає суб'єктами організації медіаосвіти в державі та забезпечує медіаінформаційну безпеку особистості?

– Яким чином між суб'єктами адміністрування розподіляються функції з організації медіаосвіти?

– Яким чином здійснюється концептуалізація та стандартизація медіаосвіти щодо формування у неповнолітніх медіаімунітету?

– Чи здійснюється в Україні підготовка медіапедагогів і координаторів з медіаосвіти? Чим вона регламентується?

– Яке місце в системі підготовки педагогічних та науково-педагогічних кадрів займають питання щодо інформаційної безпеки неповнолітніх?

– Яким чином і на підставі чого адміністрація закладів середньої освіти забезпечує інформаційну безпеку неповнолітніх під час освітнього процесу?

– На кого покладаються обов'язки поширення серед неповнолітніх медіаосвіти у позанавчальний час?

– Чи потрапляє під адміністрування неформальна медіаосвіта неповнолітніх?

– Чи залучені до впровадження медіаосвіти серед неповнолітніх представники мас-медіа? На яких засадах?

– Яким чином координується взаємодія закладів середньої освіти із державними установами, неурядовими організаціями, засобами масової інформації з метою забезпечення ІБН?

– Яким чином здійснюється моніторинг якості медіаосвіти неповнолітніх, за якими критеріями?

– У який спосіб і наскільки мобільно центральний орган виконавчої влади у сфері освіти і науки відстежує забезпечення ІБН шляхом адміністрування медіаосвіти?

– Яким чином у реалізацію медіаосвіти в Україні в контексті ІБН імплементуються міжнародні стандарти?

Окреслене нами коло питань вже само по собі є окремим аспектом наукового дослідження. Їх кількість і діапазон свідчать про масштабність проблеми в контексті адміністративного права. Визначаючи суб'єктів реалізації даного виду діяльності, було б невірним акцентувати увагу лише на специфіці Міністерства освіти і науки, адже тут є чимало ключових моментів, які потребують взаємодії багатьох центральних органів виконавчої влади, зокрема Міністерства інформаційної політики, Міністерства закордонних справ, Міністерства внутрішніх справ, Міністерства культури, Міністерства молоді та спорту, Міністерства охорони здоров'я, Міністерства фінансів, Міністерства юстиції України.

З іншого боку, сформульовані у вигляді питань наукові аспекти проблеми повною мірою кореспондуються із концепцією адміністрування медіаосвіти, представленою в документах науково-практичного семінару в Севільї у 2002 р., організованого ЮНЕСКО. Згідно з ними, передбачається, що організація медіаосвіти має здійснюватися за п'ятьма напрямками, зокрема: 1) дослідження; 2) навчання (тренінги); 3) співпраця між школами, ЗМІ, неурядовим сектором, державними установами; 4) консолідація та просування громадського сектору та його співпраця із засобами масової інформації [9, с. 7].

Беручи за основу наведену класифікацію, насамперед визначаємо, чим і як регламентується проведення наукових досліджень в галузі медіаосвіти, зокрема в контексті забезпечення ІБН.

З позицій права, дана тематика повністю відповідає «Стратегії розвитку наукових досліджень Національної академії правових наук на 2016–2020 рр.», в якій п. 8 підрозділу «Правове забезпечення інформаційної сфери України» охоплює актуальні проблеми забезпечення інформаційної безпеки України як однієї з основних функцій держави; правові засади протидії негативним інформаційним впливам та впливам інформаційних технологій на шкоду людині, суспільству та державі [10]. Суміжні наукові дослідження

в галузі педагогіки і психології проводяться під егідою Національної академії педагогічних наук у підпорядкованих їй Інституті соціальної та політичної психології (ІСПП НАПН України) та Інституті вищої освіти. З позицій соціальної комунікації, проблеми медіаосвіти, в тому числі з вкрапленням окремих розвідок щодо ІБН, розробляються Львівським інститутом екології масової інформації.

Особливо слід відзначити діяльність лабораторії психології масової комунікації та медіаосвіти ІСПП НАПН України, яка згідно з наказом МОН України від 18.08.2017 р. № 1199, у руслі всеукраїнського експерименту «Стандартизація наскрізної соціально-психологічної моделі масового впровадження медіаосвіти у вітчизняну педагогічну практику» на період 2017–2022 років започаткувала on-line тестування «Медіаграмотність та інформаційна безпека» [11]. До його проведення залучаються педагоги та учні старших класів закладів середньої освіти. Коло питань, підготовлених науковцями, охоплює не тільки медіапрактики (наявність в учнів певних пристроїв, витрати часу на перебування у віртуальному просторі), а й досвід нараження на Інтернет-небезпеки, прогнозування медіагравам від новин, фільмів, ігор, медіаспілкування, стани переддепресії тощо. Отримані результати становитимуть інтерес не тільки для педагогів і психологів, а й для правників, які займаються проблемами забезпечення інформаційної безпеки неповнолітніх.

Отже, можна констатувати, що дана проблематика досліджень є актуальною і не залишається поза увагою наукових установ. Водночас сторонньому досліднику вкрай важко встановити, яким чином Міністерство освіти і науки України скеровує такі дослідження, у який спосіб здійснює моніторинг за їх ходом та подальше своєчасне коригування діяльності закладів середньої освіти з урахуванням наукових результатів, оскільки цей напрям діяльності центрального органу виконавчої влади у сфері освіти і науки не достатньо мірою висвітлюється у доступних джерелах.

З метою встановлення адміністративно-правового механізму організації та реалізації медіаосвіти був здійснений контент-аналіз Закону України «Про освіту» від 05.09.2017 [12] і матеріалів, розміщених на офіційному сайті Міністерства освіти і науки України [13]. Результати аналізу виявилися приголомшувачими, адже у новітньому, доволі прогресивному зазначеному Законі ключове поняття не застосовується жодного разу. На офіційному сайті Міністерства за пошуковими системами відображаються не накази МОН, а повідомлення від 29 січня 2016 р. про запрошення до проведення четвертої міжнародної науково-методичної конференції з медіаосвіти та медіаграмотності. До того ж у запропонованому переліку питань для обговорення є аспекти педагогічних інновацій, новий функціонал бібліотек, проте жодного слова про забезпечення інформаційної безпеки неповнолітніх. Водночас про втрату актуальності відображених на сайті МОН відомостей свідчить той факт, що 20–21 квітня 2018 р.

відбулася вже шоста міжнародна науково-методична конференція, а збірка її матеріалів опублікована на сайті Академії Української преси [14].

Поза сумнівом, центральний орган виконавчої влади у сфері освіти і науки реально здійснює адміністрування медіаосвіти, не залишає поза увагою питання забезпечення інформаційної безпеки неповнолітніх, проте через недбалість працівників, які відповідають за відображення відповідних матеріалів на офіційному сайті міністерства і у ЗМІ та систематичне оновлення цих матеріалів, отримати офіційні відомості про діяльність у зазначеному напрямі не представляється можливим.

Показовим є факт уповільненості МОН України в прийнятті управлінських рішень щодо впровадження й стандартизації медіаосвіти. Так, у 2013 р. міжнародний благодійний фонд «Академія української преси» (АУП) визнав переможцем конкурсу навчальну програму «Основи медіаграмотності для 8 (9) класу» за авторством О.В. Волошенюк, П.О. Коваленка, О.П. Мокрогуза. МОН України лише у вересні 2017 р. звернулося до АУП про надання примірників програми з метою проведення експертизи і лише у листопаді 2017 р. схвалило вказану програму до видання з грифом «Рекомендовано Міністерством освіти і науки України» [15].

Спостерігається й деяке порушення логіки стандартизації медіаосвіти. Зазвичай апробуються й затверджуються навчальні програми, а вже потім готуються підручники. У цьому разі вийшло дещо інакше. Так, у 2012 році виходить підручник з медіаосвіти та медіаграмотності для учнів [9], у 2014 видається перекладом з англійської підручник з медіаграмотності для вчителів [16], і лише через три роки МОН України схвалює відповідну навчальну програму.

До того ж методологія навчання медіаосвіти у більшості закладів загальної середньої освіти на сучасному етапі не передбачає виокремлення самостійної навчальної дисципліни, як це робиться у більшості країн Європи, у Канаді та США, а застосовує лише вкраплення фрагментарних проєкцій на заняттях з інформатики, літератури, історії, географії тощо. Запровадженню окремого курсу медіаграмотності у старших класах шкіл, за даними дослідження українського медійного проєкту (У-медіа), на думку 59% вчителів, перешкоджає брак навчальних годин, за баченням 17% опитуваних – недостатня кількість професійно-підготовлених вчителів [17, с. 7].

Доволі симптоматичним є той факт, що дослідження стану медіаосвіти з визначенням форм її провадження, функцій і діяльності координаторів на рівні обласних інститутів післядипломної педагогічної освіти, проведенням глибоких інтерв'ю з адміністрацією шкіл, фокус-групових дискусій з учнями різних класів, які вивчають курс медіаосвіти, здійснюється недержавними організаціями як громадська ініціатива.

Знову ж таки ідея щодо запровадження нової спеціальності «медіапедагог» озвучується не самим центральним органом виконавчої влади у сфері освіти і науки, а директорами підпорядкованих їм шкіл [18].

Слід зазначити, що в питаннях реалізації медіаосвіти МОН України як в контексті формальної, так і неформальної (інформальної) освіти в багатьох випадках намагається уникати класичного адміністрування, обираючи для себе лише підтримку певних недержавних (як правило, міжнародних) проєктів. Свідченням цьому є реалізація в Україні таких проєктів, як «Онляндія – безпечна веб-країна» [19]; «Безпека дітей в мобільному інтернеті» [20]; «Вивчай і розривай», організований Радою міжнародних досліджень та обмінів (IREX) спільно з Академією української преси, фінансований посольствами США та Великобританії [21]; запуск он-лайн ресурсу «Медіадрайвер» на порталі «Детектор-медіа» [22] та інші. Подібна практика взаємодії центрального органу виконавчої влади у сфері освіти та науки із недержавними установами, громадськими організаціями, міжнародними фондами не протирічить наявним міжнародним нормам. Так, за спостереженнями фахівців, у країнах ЄС протягом останніх п'яти років майже третина проєктів з медіаграмотності здійснювалася громадськими організаціями [23]. Проте на тій же конференції відзначалося, що на тлі зростання активності громадянського сектору Міністерство освіти і науки, Міністерство інформаційної політики, Міністерство молоді та спорту, Національна Рада з телебачення та радіомовлення «яскраво ілюструють брак комунікації й чіткого розуміння, які конкретно дії і з якими аудиторіями чи ресурсами здійснюють колеги» [23].

Проте було б невірним стверджувати, що не існує позитивних прикладів взаємодії МОН з іншими міністерствами та громадськими організаціями у пи-

таннях забезпечення інформаційної безпеки неповнолітніх. Так, у 2016 р. Інститут модернізації змісту освіти МОН України спільно з Національною поліцією, представниками організацій «Ла-Страда Україна», «Vision Zero», центру «Волонтер» підготував методичні рекомендації щодо проведення просвітницько-профілактичних занять з учнями 1–11 класів за програмою «Школа і поліція», в яких з-поміж інших виокремлена тема «Безпечний інтернет для користувачів підліткового віку» [24]. Проте подібні приклади можна вважати поодинокими, оскільки адміністрування медіаосвіти з метою забезпечення інформаційної безпеки неповнолітніх ще не набуло системного характеру.

Висновки. У ході проведеного дослідження було встановлено, що Україна не стоїть осторонь світових процесів на вісі медіаосвіта – медіаграмотність – медіакультура. Особливе місце у них займають питання щодо формування у неповнолітніх медіаімунітету до сприйняття інформації, яка може бути шкідливою для молодшої людини. Проте сьогодні у наукових працях сталася певна диспропорція, оскільки здебільшого цими проблемами переймається педагогіка, а ось організаційно-правові аспекти проблеми, які, як з'ясувалося, мають доволі широкий діапазон, залишаються недостатньо обґрунтовані теоретично, що врешті-решт призводить до порушення принципів системності та всебічності діяльності у цьому напрямі. Його недооцінка як з позицій теорії адміністративного права, так і з позицій практичної діяльності центральних органів виконавчої влади може стати фактором загрози гуманітарній безпеці держави, що для країни є не припустимим.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Концепція впровадження медіаосвіти в Україні (нова редакція), схвалена постановою Президії Національної академії педагогічних наук України від 21 квітня 2016 р. URL: http://ms.detector.media/mediaprosvita/mediaosvita/kontseptsiya_vprovadzhennya_mediaosviti_v_ukraini_nova_redaktsiya/.
2. Grunwald Declaration on media education. URL: http://www.unesco.org/education/nfsunesco/pdf/MEDIA_E.PDF.
3. UNESCO. Recommendations Addressed to the United Nations Educational Scientific and Cultural Organization in Education for the Media and the Digital Age. Vienna: UNESCO, 1999. С. 273–274.
4. European Parliament resolution of 16 December 2008 on media literacy in a digital world (2008/2129(INI)) URL: <http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?pubRef=-//EP//TEXT+TA+P6- TA-2008-0598+0+DOC+XML+V0//EN>.
5. Singh, Jagtar, Kerr, Paulette; Hamburger, Ester. Media and Information literacy: reinforcing human rights, countering radicalization and extremism. Paris, UNESCO, 2016. 314 p.
6. Media coverage for the GMR 2015: Education 2000-2015: achievements and challenges. EFA Global Monitoring Report: press review, 2015. – Paris, UNESCO, 2015. 139 с.
7. Incheon Declaration «Education 2030». URL: <http://unesdoc.unesco.org/images/0023/002338/233813m.pdf>.
8. Іванов В.Ф. Медіаосвіта та медіаграмотність: визначення термінів. В.Ф. Іванов, О.Я. Шкоба. Інформаційне суспільство. 2012. № 16. С. 41–52.
9. Медіаосвіта та медіаграмотність: підручник. Ред.-упор. В.Ф. Іванов, О.В. Волошенко; За науковою редакцією В.В. Різуна. Київ: Центр вільної преси, 2012. 352 с.
10. Стратегія розвитку наукових досліджень Національної академії правових наук України на 2016-2020 роки. URL: <http://www.aprnu.kharkiv.org/doc/strategiya.pdf>.
11. Тестування «Медіаграмотність та інформаційна безпека». URL: <http://mediaosvita.org.ua/2018/05/01/mediagramotnist-ta-informatsijna-bezpeka/>
12. Закон України «Про освіту» від 05.09.2017. URL: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/214519/page?text=%EC%E5%E4%B3%E0>
13. Офіційний сайт Міністерства освіти і науки України. URL: <https://mon.gov.ua/ua>.
14. Збірник статей Шостої міжнародної науково-методичної конференції «Практична медіаграмотність: міжнародний досвід та українські перспективи». URL: <http://medialiteracy.org.ua/index.php/19-publikatsii/639-zbirnyk-statei-shostoї-mizhnarodnoї-naukovo-metodychnoї-konferentsii-praktychna-mediahramotnist-mizhnarodnyi-dosvid-ta-ukrainski-perspektyvy.html>.
15. Навчальна програма «Основи медіаграмотності для 8 (9) класу» схвалена до видання з грифом «Рекомендовано Міністерством освіти і науки України». URL: <http://medialiteracy.org.ua/index.php/26-prohramy-urokiv>

dliia-vchyteliv-serednikh-klasiv/622-navchalna-prohrama-osnovy-mediahramotnosti-dlia-8-9-klasu-skhvalena-do-vydannia-z-hryfom-rekomendovano-ministerstvom-osvity-i-nauky-ukrainy.html.

16. Шейбе С., Рогоу Ф. Медіаграмотність: Підручник для вчителя; Перекл. з англ. С. Дьома; за заг. ред. В.Ф. Іванова, О.В. Волошенюк. К.: Центр вільної преси, 2014. 319 с.

17. Впровадження медіа-освіти та медіа-грамотності в загальноосвітніх школах України: Аналітичний звіт за результатами комплексного дослідження 2014–2016 рр. на замовлення Українського медійного проекту («У-Медіа») Інтерньюз Нетворк. К., 2016. 42 с.

18. Нам потрібно у вишах вводити спеціальність медіапедагог, – директор школи ім. Багряного. URL: <https://hromadskeradio.org/programs/hromadska-hvylya/nam-potribno-u-vyshah-vvodyty-specialnist-mediapedagog-dyrektor-shkoly-im-bagryanogo>.

19. Міністерство освіти і науки, молоді та спорту України. Лист №14/18-1886 від 14.06.2011 р. «Про інформаційно-просвітницьку роботу з питань безпеки в Інтернет».

20. Звернення МОНСМ щодо безпеки дітей в мобільному інтернеті. URL: <https://sites.google.com/site/oreneuroland/bezpeka-v-interneti/zvernenna-monsm>.

21. Що готує вчителям та учням проект з медіаграмотності, який запускають у 50 школах України. URL: http://ms.detector.media/mediaprosvita/mediaosvita/scho_gotue_vchitelyam_ta_uchnyam_proekt_z_mediagramotnosti_yakiy_zapustyat_u_50_shkolakh_ukraini/.

22. Медіадрайвер: твій навігатор у світі медіа URL: <http://mediadriver.online/>.

23. Як розвивається медіаграмотність в Україні: вісім висновків зі щорічної конференції. URL: http://ms.detector.media/mediaprosvita/mediaosvita/yak_rozvivatsya_mediagramotnist_v_ukraini_visim_visnovkiv_zi_schorichnoi_konferentsii/.

24. Методичні рекомендації щодо проведення просвітницько-профілактичних занять з учнями 1–11 класів за програмою «Школа і поліція». Схвалено для використання у загальноосвітніх навчальних закладах науково-методичною комісією з проблем виховання дітей та учнівської молоді Науково-методичної ради з питань освіти Міністерства освіти і науки України (лист Державної наукової установи «Інституту модернізації змісту освіти» № 2.1/12-Г-159 від 18.04.2016). К., 2016. 195 с.

Топчій О.В. ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІНФОРМАЦІЙНОЇ БЕЗПЕКИ НЕПОВНОЛІТНІХ ШЛЯХОМ АДМІНІСТРУВАННЯ МЕДІАОСВІТИ

Беручи за основу тезу, що формування медіакультури у процесі медіаосвіти забезпечує спроможність неповнолітнього протистояти негативному впливу шкідливої інформації, автор з позицій адміністративного права досліджує, яким чином центральні органи виконавчої влади виконують покладені на них функції у зазначеному напрямі. Особлива увага приділяється координації діяльності та взаємодії із громадськими організаціями.

Ключові слова: неповнолітні, інформаційна безпека, медіаосвіта, медіакультура, медіаграмотність, медіаімунітет

Топчий О.В. ОБЕСПЕЧЕНИЕ ИНФОРМАЦИОННОЙ БЕЗОПАСНОСТИ НЕСОВЕРШЕННОЛЕТНИХ ПУТЕМ АДМИНИСТРИРОВАНИЯ МЕДИАОБРАЗОВАНИЯ

Принимая во внимание тезис, что формирование медиаккультуры в процессе медиаобразования обеспечивает возможность несовершеннолетнему противостоять негативному влиянию вредной информации, автор с позиций административного права исследует, каким образом центральные органы исполнительной власти выполняют возложенные на них обязанности в указанном направлении. Особое внимание уделяется координации их деятельности и взаимодействию с общественными организациями.

Ключевые слова: несовершеннолетние, информационная безопасность, медиаобразование, медиаккультура, медиаграмотность, медиаиммунитет.

Topchiy O.V. ENSURING INFORMATION SAFETY OF MINORS BY ADMINISTRATION OF MEDIA EDUCATION

The author of the article is based on the provision on the relationship between media education and ensuring the information security of minors. In Ukrainian science, this problem is actively explored from the standpoint of pedagogy, but not sufficiently studied in administrative law. The focus of the researcher is the legal aspects of the problem. The author of the article defines a wide range of issues that should be studied. Of particular interest is the problem of organizing scientific research in this direction, administering the educational process in the context of formal, non-formal, informational education, interaction of central executive authorities with public organizations, the implementation of international legislation in the laws of Ukraine. On specific examples, the author of the article demonstrates that the Ministry of Education and Science of Ukraine conducts certain work in this direction. At the same time, this work did not take on the scale of the system. The analysis revealed that there are a number of unresolved issues, namely: the standardization of media education, the coordination of scientific research in the field of media culture, the coverage of students on a national scale, preparation of media educators, timely coverage of activities on the Ministry's website. The author believes that only coordination of efforts of all state and non-state institutions will solve the problem of ensuring information security of minors in the context of media education.

Key words: minors, information safety, media education, media culture, media literacy, media immunity.